

**DR. RÁTKAI TÍMEA**

# **HAZA AKART JÖNNI**

**A SZITA BENCE-GYILKOSSÁG TÖRTÉNETE**

Lilla vacogott. A szeme égett, a kimerültség hullámokban tört rá, mégis, közben a szíve örületesen zakatolt. A teste az iszonyatos fáradtság ellenére készenlétben volt, mintha bármelyik pillanatban történhetne valami. Az izmai megfeszültek, nem tudott ellazulni. Fél tizenkettőkor még egyszer megpróbálta a lehetetlent, és újra felhívta Polcz Erikát.

Hiába.

Végül lefeküdt, bár pontosan tudta, hogy nem fog megnyugodni, míg az öccse és Erika nem kerül elő. Mégis, ahogy a feje a párnához ért, a kimerültség átvette az irányítást. Elájult a fáradtságtól.

**0 óra 55 perc.**

– Lilu, ébredj! Ébredj gyorsan! Eltűnt a Bence! – rázta Polcz Erika kétségbeesve Lilla vállát.

Ezek a szavak pillanatok alatt visszarántották a lányt a valóságba.

Ahogy kitisztult az agya, egyetlen másodperc alatt tért vissza minden érzés és gondolat. Az előző este összes történése. Erika itt van, ami jó. De hol van Bence? Mit jelent az, hogy eltűnt?

Azonnal kiugrott az ágyból. Erika ott állt, és szinte ugyanazt ismételte újra meg újra, megtörten, kétségbeesett hangon:

– Eltűnt... eltűnt a Bence.

Ettől az egész helyzet csak még ijesztőbbnek tűnt.

Kimentek a konyhába. Lilla felkapcsolta a villanyt, és ekkor látta meg igazán a nőt. Tiszta ideg volt. Nemcsak feszült volt, és zaklatott, hanem teljesen szét volt esve.

– Mi az, hogy eltűnt? Hiszen veled volt! Miért nem vetted fel a telefont? Rengetegszer kerestelek!

Lilla gyomrában a feszültség egy pillanatra mégis enyhült. Legalább az egyikük itt van. Erikának pedig tudnia kell, hogy mi történt.

Lilla három héttel korábban, 2012. október elején költözött Kaposvárra. A 19 éves lányt nem egyszerűen a függetlenség vágya hajtotta, hanem az a szándék is, hogy könnyítsen az apja, Sándor életén, aki egyedül nevelte őt és Bencét, a féltestvérét, és Lilla pontosan látta, mennyi teher nehezedik rá nap mint nap.

Az életük 2011 januárjában fenekestül felfordult. A felsőmocsoládi ház, ahol addig ketten éltek, hirtelen megtelt étellel. Öten lettek.

Hozzájuk költözött Bencus, Lilla féltestvére, akit addig az édesanyja, majd a nagymamája nevelt. A család végül úgy döntött, hogy Sándor mellett lesz a legjobb helyen. A férfi sajátjaként szerette a kisleányt. Horgászni, motorozni vitte, játszhatott a kutyával a kertben, barátokra talált a faluban. Ezt a döntést a felnőttek közösen, a gyerek érdekét szem előtt tartva hozták meg.

Különös, megbonthatatlan szimbiózis és összetartozás volt a két testvér, Lilla és Bence között – így mindannyiuk álma valóra vált.

Ekkor költözött oda Erika is, Sándor új párja, a kisleánnyal, Bazsival. Lilla őszintén örült apja boldogságának, az első perctől úgy érezte, hogy a férfi jó döntést hozott. Erika gondoskodó volt, figyelmes, és láthatóan őszinte szeretettel fordult Sándor felé. Lilla pedig, talán meglepően gyorsan is, bizalmat szavazott neki. Olyasmit is megosztott vele, amit nem mond el az ember akárkinek.

Balázs és Bence egykorúak voltak, így arra számítottak, hogy ösztönösen megtalálják majd egymással a hangot. Minden adott volt ahhoz, hogy ők együtt valóban családdá váljanak.

Lilla pontosan emlékezett arra a napra is, amikor eldöntötte, hogy amint megszerzi a szakmáját, a saját lábára áll. Őt ember élete jóval többbe került, mint korábban kettőé, és ez hamar érezhetővé vált a mindennapokban. Kevesebb pénz jutott az apró örömekre, a bevásárlásnál már nem került automatikusan csoki a kosárba, ha néha mégis, akkor hármat kellett venni egy helyett.

Sándor mindent megtett azért, hogy a problémákból minél kevesebb látszódjon. Nem beszélt róluk, inkább többet dolgozott. Egy ideig úgy tűnt, hogy ez elég is.

Aztán egy reggel Lilla indulás előtt észrevette az apja cipőjének talpán a repedést. Azonnal megértette, hogy mit lát: a férfi, aki

addigra már nem napi nyolc, hanem tíz órát dolgozott, nem vett új cipőt, a régit foltozgatta. Néhány héttel később a szívével is gondok lettek. Összeállt a kép: az apja túlhajtja magát azért, hogy eltartsa az öttagúra bővült családot.

Ekkor fogadta meg, hogy amint lehetősége lesz rá, elmegy dolgozni, hogy ezzel tehermentesítse őt.

Az élet időnként tartogat váratlan fordulatokat, de arra Lilla biztosan nem számított, hogy másfél évvel később ő költözik majd Polcz Erikához.

Időközben a két felnőtt úgy döntött, hogy bár az érzéseik nem múltak el, az együttélést egy időre szüneteltetik, mert a két kisfiú – bármennyire is szerették volna a felnőttek – nem tudott kijönni egymással. Így Erika és Bazsi visszaköltözött Kaposvárra. Amikor Lilla megkapta élete első állását a Videotonnál, kapóra jött a lehetőség: Erika felajánlotta, hogy költözzön hozzájuk, kap saját szobát, hogy ne kelljen minden nap hajnalban útnak indulnia a munkába.

Lilla nem sokat gondolkodott, hálásan fogadta el a felajánlást.

Nemcsak azért, mert így kényelmesebb volt, hanem mert pontosan beleillett az elképzelésébe az első felnőtt lépéseiről. Dolgozott, különköltözött, megkezdte az önálló életét. Az akkori barátja, Bontond is vele tartott, így még kecsgetetőbb volt az új helyzet.

És egy ideig minden működött. Igyekezett kivenni a részét a napi teendőkből, segített Erikának a háztartásban, a mozaikcsalád pedig lassan kialakította a saját ritmusát. Sándor és Bence gyakran mentek hozzájuk, máskor ők látogattak el Felsőmocsoládra. Minden tökéletesnek tűnt.

Egészen 2012. október 29-ig.

Az őszi szünet első napja volt. Lilla aznap dolgozott, de amikor hazaért, örömhír fogadta: Bence bejön Kaposvárra, és ott tölti a következő két napot. A lány azonnal felélénkült. Fejben már szervezni kezdte az estét, végiggondolta, mit főz, mi az, aminek az öccse biztosan örülne. Szerette ezeket a helyzeteket. Jó érzés volt megmutatni, hogy a háztartásban is megállja a helyét. Gyermekkora óta csodálta és figyelte édesanyját a konyhában, és próbálta tőle ellesni

a különböző praktikákat. Bence pedig hálás közönség volt, örömmel, gyermeki lelkesedéssel falta, amit a nővére készített neki.

Polcz Erika felkapott egy kényelmes ruhát és sportcipőt, majd délután négy óra körül elindult kocsival egy közeli kereszteződéshez, ahová Sándor a céges sofőrrel küldte el a kisfiút.

Lilla addig otthon maradt, és fejben már a következő napokat tervezgette. Fel sem tűnt neki, hogy elrohant az idő. Amikor először ránézett a telefonjára, 17:55 volt. Erika és Bence még nem ért haza.

Nem értette, mi tarthat ilyen sokáig, de ekkor még nem gondolt semmi rosszra. Inkább bosszantotta a helyzet, mert nagyon várta már, hogy együtt legyenek.

Írt egy SMS-t az öccsének, de nem jött válasz. Küldött még egyet, de Bencus továbbra sem reagált, ezért végül Erika számát hívta. Az első csörgésre felvette, így Lilla egy pillanatra megkönnyebbült, azonban ez az érzés nem tartott sokáig.

A beszélgetés furcsán rövid volt: Erika sietve elmondta, hogy egy ismerőshöz szaladtak fel segíteni egy APEH-os ügyben, és Bence is vele van, hamarosan indulnak. Lilla még kérdezett volna, amikor a háttérből egy türelmetlen férfihangot hallott: „Gyere már, gyere már!”, majd Erika minden magyarázat nélkül bontotta a vonalat. Ez a néhány másodperc elég volt ahhoz, hogy a lányban valami megváltozzon. Nem tudta pontosan megfogalmazni, mi zavarja, de azt tudatosította magában, hogy a férfihang nem volt barátságos, inkább határozott, fenyegető és nyugtalanító. Ekkor érezte először, hogy valami nincs rendben, és hogy Erika és Bencus talán nemcsak késnek, hanem ennél több zajlik a háttérben.

A kezdeti bosszankodását lassan felváltotta az aggodalom. A racionálisabb énje sorra kezdte feltenni a kérdéseket, és egyikre sem talált megnyugtató választ. Ki volt az a férfi? Miért beszélt így Erikával, ha valóban segítséget kért tőle? És a nő miért vitte fel hozzá Bencust is, miért nem hozta előtte haza? A huszonhárom másodperces telefonhívás túl rövid volt ahhoz, hogy bármit tisztázni lehessen, de épp elég hosszú ahhoz, hogy nyugtalanító hiányérzet maradjon utána.

Teltek a percek. Lilla a konyhában maradt, közel a bejárati ajtóhoz, ahonnan azonnal észrevehette, ha megérkeznek. Nem akarta

elszalasztani azt a pillanatot. Az aggodalom ekkor már tünetekben is megjelent. Először erős gyomorgörcs formájában, ami hol enyhült, hol visszatért, de nem múlt el, és a következő napokban végig vele maradt.

Fél hét körül Sándor érte el utoljára telefonon Erikát: akkor a nő azt mondta neki, hogy bevásárolnak a Tescóban, és hamarosan indulnak haza. Ez a hír megnyugtatta a lányt, de csak néhány pillanatra.

A nyugtalanság nem múlt el, inkább más formát öltött. Valahogy nem állt össze a kép. Túl sok volt benne a logikai hiba. Ha az ember jól ismer valakit, pontosan tudja, hogyan viselkedik a hétköznapi helyzetekben, és Lilla biztos volt benne, hogy Erikát jól ismeri. Nem az a nő volt, aki egy kényelmes ruhában, este felmegy valaki lakására ügyet intézni, főleg nem úgy, hogy közben Bence is vele van. És ha mégis így alakulna, akkor sem tűnne el szó nélkül. Felhívná őket, elmondaná, mi történik, nem hagyná, hogy várják. Tudta, hogy Bazsi este nem fekszik le addig, míg az anyja nincs otthon.

És ott volt az a férfihang is. Egyszerűen nem illett a képbe. Ahogy az sem, hogy a hívás alatt egyszer sem hallotta Bencus hangját. Máskor mindig csacsogott a háttérben, most pedig teljes volt a csend.

Lilla ekkor már biztos volt benne, hogy baj van.

A gyomrában egyre erősödött a szorítás. Feszítő, nyugtalanító érzés, ami nem akart elmúlni, időnként a szája is kiszáradt tőle. Pánikba esett. Innentől Erika nem vette fel a telefonját többé, Bence mobilja pedig rögzítőre kapcsolt. Az apjával felváltva hívták őket, sikertelenül. Lilla fejében közben egymás után születtek a lehetséges magyarázatok, és mind ugyanabba az irányba mutattak: egy erőszakos férfi van velük. Elrabolhatta őket. Kényszerítheti őket valamire.

Már nem tudta elképzelni, hogy egyszer csak megjelennek az ajtóban. Nem volt semmi olyan észszerű magyarázat, ami ezt az egészet elfogadhatóvá tette volna.